

ישראל. והיינו שמתנות הכהונה אינם כ"כ לצורך הכהנים כמו שהם לצורך ישראל הצריכים לתת להם, שע"ז משומרים הנותנים ונמשכת עליהם קדושה.

והתורה"ק מלמדת לנו אורחות חיים, ולא באה התורה לספר מה שאירע עם קרח, אלא כדי ללמד לנו שלא יהיה כקרח וכעדתו, שלא יהיה עוד הפגם של קרח, פגם הפירוד, שהאמצעי למנוע את הפירוד ולחזק את האחדות הוא ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי לכל קדשי בני ישראל, כ"ד מתנות כהונה, שהם עשר במקדש ועשר בגבולין וד' בירושלים כדאיתא בחז"ל, שמכל דבר שיש ליהודי יתן חלק לכהנים וללויים ועי"ז יהיה תמיד מקושר

אליהם בכל עניניו. וכמו שמפרש שם הנועם אלימלך מאה"כ לא חמור אחד מהם נשאתי, שאילו היה משה לוקח מהם משהו לא היו מגיעים לחטא כה חמור, ורק מפני שלא לקח מהם מאומה נהיו מנותקים מהקדושה. וזהו הלימוד מפרשה זו, ולא יהיה כקרח וכעדתו, שכנגד זה יש את הכח של כ"ד מתנות כהונה שענינם הוא שמכל מה שיש ליהודי יתן חלק להשי"ת ע"י הכהנים, וזה יהיה משמרת תרומותי לכל קדשי בני ישראל, זה שומר את כלל ישראל שיהיו חטיבה אחת של כהנים לויים וישראלים, שגם הלויים נותנים מהמעשר ראשון שלהם תו ומת מעשר לכהנים מעשר מן המעשר, וזה שכולם מאוחדים יחד שומר עליהם בבחי' משמרת תרומותי.

ואהרן מה הוא כי תלינו עליו

מה שא"ל משה, ואהרן מה הוא כי תלינו עליו, דאהרן יש לו מדת מה, היינו הכנעה ושפלות, וכמ"ד ונחנו מה (שמות טז), וע"כ הוא הראוי לכהונה גדולה. ומבאר עוד כוונת אומריו ואהרן מה הוא, ע"פ דאי' בגמ' (עירובין יג:) ב' שנים ומחצה נחלקו ב"ש וב"ה הללו אומרים נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והללו אומרים נוח לו לאדם שנברא יותר משלא נברא. ומבואר בס' תשואות חן אשר אלו ואלו דברי א' חיים, אם האדם לעצמו נוח לו שלא נברא, שלבו שבור בקרבו, וכשמגיע לעשות מצוה יודע שאין לו שייכות לזה וירא מגשת לעשות המצוה, האדם הזה נוח לו שנברא, שיש להשי"ת נח"ר ממנו. אך כאשר האדם עצמו נוח לו שנברא, שהוא מרוצה מעצמו ואין לבו נשבר בקרבו, האדם הזה אף אם הוא עובד ה', מכיון שאין לו ההכנעה והשפלות אין זה רצון השי"ת ונוח לו שלא נברא. וזהו מה שהשיבו משה, ואהרן מה הוא, פי' שאהרן לבו שבור בקרבו כ"כ, בחי' ונחנו מה, שהוא בטל ומבוטל בעיני עצמו, ומרגיש שאינו ראוי לשמש בעבודת ה' בקדש הקדשים שאין לו שום שייכות

איתא בבאר אברהם בבי' מד"א ברש"י בשם תנחומא, הלבישן טליתות שכולן תכלת ובאו ועמדו לפני משה, אמרו לו טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או פטורה, אמר להן חייבת וכו'. דקרח היה בבחי' גבוהה בעבודת השי"ת, וכדאי' במדרש (במד"ר יח, ב), אמרו חכמים חכם גדול היה קרח ומטועני הארון, ועבודתו היתה ביראת הרוממות שהיא מדרגה גבוהה ביותר, אך מדת הכנעה ושפלות לא היתה לו. וענין התכלת מרמז על יראת הרוממות, וכנף מורה על מדת הכנעה ושפלות. וטעותו של קרח היתה בחושבו אשר בעבודת ה' מתוך יראת הרוממות לבד בלא הכנעה ושפלות ג"כ יהיה מוכן וראוי לכהונה גדולה. וזה פי' השאלה טלית שכולה תכלת וכו', שסבר שאחר שהוא בבחי' טלית שכולה תכלת אינו צריך עוד לציצית הכנף שהיא מדת הכנעה ושפלות. ומשה השיבו שחייבת בציצית, והיינו שצריך ג"כ מדת הכנעה ושפלות, שאף שיש את כל המדרגות א"א להגיע לכהונה גדולה רק ע"י עבודת ה' מתוך הכנעה ושפלות, וע"כ אינו ראוי לכהונה גדולה מחמת שאין לו מדת הכנעה. וזהו

סט) ממרן הס"ק מסלונים זי"ע, שבחי' השבת הוא שהקב"ה מכניס בה את יהודי אליו להיכלו כולו אומר כבוד, והרי ששבת הוא בבחי' כה"ג הנכנס לקה"ק. וכמו שאהרן הכהן לא היה יכול להגיע להיות ראוי להכנס לקה"ק רק ע"י מדת הבושה והכנעה ושפלות, וכמ"ד מהרח"ו זי"ע על מה שאמר משה לאהרן למה אתה בוש לכך נבחרת, שבגלל זאת שאתה בוש לכך נבחרת, ע"י הבושה ושברון הלב שהיה לאהרן עי"ז היה ראוי להכנס לקה"ק. ועד"ז היא כניסת יהודי לש"ק בבחי' הכניסה לקה"ק, שהדרך רק ע"י הבושה, מתוך שמתבונן במצבו ובהנהגתו בכל ימות השבוע. וכמאמר מרן הס"ק מסלונים זי"ע על מאחז"ל (שבת יב.) חייב אדם למשמש בבגדו ערב שבת עם חשיכה, בגדו הוא מלשון בגידה, שצריך למשמש בבגידותיו, כל הענינים שבגד בהם במשך השבוע, שעשה נגד רצון ה', שצריך לבחנם היטב ע"ש עם חשיכה, וע"ז אמר ר"י הלכתא רבתי לשבת, שזו הליכה וכניסה רבתי לשבת. ומיוחדים ב' ענינים אלו שא"א להשיגם רק ע"י בושה, שהם למעלה מן הטבע, כיון שע"פ טבע אין ילוד אשה הקרוץ מחומר יכול ליכנס לקה"ק וכן אין יהודי יכול בסדר עבודתו הטבעית ליכנס לש"ק, ורק בכח הביטול שאתה בוש, לכך נבחרת, ע"י גודל הבושה יכול להשיג בחי' הכניסה לקה"ק.

לזה, וכל מה שעושה ומשמש בכהונה גדולה הוא רק מחמת ציווי השי"ת אף שמכיר בעצמו שאינו ראוי לכך.

והיוצא מכ"ז הוא שפגם קרח היה בגאות שהוא חמור מאד, כמשאחז"ל (סוטה ה.) שהקב"ה אומר על המתגאה אין אני והוא יכולים לדור בעולם, שהוא ביטוי שלא נאמר על שאר חטאים, והוא מכיון שענין הגאות הוא שנאוי לפני המקום, וע"כ היה פגם קרח חמור כ"כ עד בחי' ויאבדו מתוך הקהל, שהוא כמאמר מרן בב"א זי"ע (עניני ר"ה) על מאה"כ ובאו האובדים בארץ אשור (ישעיה כז), שאשור הוא ענין גאות שהוא תקיף בדעתו ולבו שלם בקרבו, וע"כ נקרא אובד שאין בשבילו תשובה, כיון שכל כמה שעושה תשובה מתחזק לבו בקרבו עוד יותר, ואין מספיקין בידו לעשות תשובה. ואף אם בשאר הענינים הוא עובד להשי"ת, מ"מ כיון שאין לו הכנעה ושפלות אינו מסוגל לעשות תשובה והריהו בבחי' אובד. וזהו מה שנא' בקרח ויאבדו מתוך הקהל שע"י פגם הגאות נהיו לאובדים.

והנה גם בש"ק מצינו ענין זה, דהפוך בשת ותשכח שבת, שדוקא ע"י הבושה נכנסים לשבת. ויש לבארו ביותר ע"פ מד"א בתורת אבות (שבת

חוקת

טהרת פרה אדומה

שאמנם חוק הוא ואין להשיג הטעם אך י"ל ענינה ע"ד העבודה. וברש"י מביא מיסודו של ר' משה הדרשן, משל לבן שפחה שטינף פלטין, אמרו תבוא

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה וגו'. יש לבאר עצם ענין חוקת הפרה המטהרת טמאים,